

Poslední volby – zamyšlení

V záplavě e-mailových zpráv v poslední době mě zaujalo zamyšlení pana Vítězslava Čížka nad dosti aktuálním tématem v čase za několik málo hodin blížících se předčasných sněmovních voleb, hlavně pak účastí při nich. Proto jsem se tento příspěvek rozhodl zveřejnit i pro vás čtenáře – voliče našeho portálu Váš Harrachov.

Tomáš Ploc

POSLEDNÍ VOLBY

Vítězslav Čížek

Blbci a hovada mají své voliče jisté. Demokratická, a bohužel z velké části mlčící většina nikoli. A znovu bohužel, je si tím sama vinna. Ale začnu takovým malým podobenstvím.

Kdysi dávno, po prvních svobodných volbách v roce 1990, mi u piva říkal jeden můj kamarád historik: „Procento blbců v parlamentu je stejné jako procento blbců v obyvatelstvu. Když se ta procenta liší, jsou výsledky voleb zfalšované.“ Tehdy měl pravdu, poněvadž volební účast byla skoro stoprocentní.

Jenže v dalších a dalších polistopadových volbách už to platilo pokaždé méně, ať jsme se nakonec letos v prvních přímých prezidentských přesevďčili, že volby rozhodují nevoliči. Zpravidla ti pak nejvíc frflají nad výsledky a vykřikují, že chodit k volbám nemá cenu.

Proto jsem sepsal jednoduchou volební matematiku pro nevoliče. Odrazování od volby malých stran s tím, že jsou to zahozené hlasy, je účelová demagogie. Účely se však liší. Velké strany si tím přetahují hlasy k sobě. Jim vysoká volební účast hraje do not.

Na druhé straně máme politické subjekty, pro něž je nízká volební účast výhodná. Jsou totiž strany, které mají konstantní počet členů a příznivců, a ti se k volbám disciplinovaně dostaví. A volí program, konkrétní představitelé jsou pro ně druhotní. Tyto voliče do tábora demokracie nikdo nepřetáhne. Maximálně se přelíží z jedné strany do druhé, které jsou jedna za osmnáct a druhá bez dvou za dvacet.

Takže konkrétně (modelově zaokrouhleno pro větší názornost): při volební účasti 50% dosáhnou komunisté 10% zastoupení. Ale při 100% účasti dosáhnou jenom 5%. Počet jejich voličů zůstane stejný, dvakrát víc jich zkrátka není, ale změní se celkový počet odevzdaných hlasů, z nichž se vypočítává pětiprocentní hranice.

Rozpočítávání křesel mezi strany, které se do parlamentu dostanou, je druhá fáze volební matematiky a s tou moc nenaděláme. Ale můžeme ovlivnit, mezi koho se křesla rozdělí. Čím víc nás přijde volit, tím účinnější filtr vytvoříme a tím méně sajrjtu do sněmovny proteče. Žádný hlas není zahozený. Dejme tomu, že si usmyslím volit zelené. Můj osamělý hlas jim asi do sněmovny nepomůže, ale přispěje k tomu, aby se do sněmovny nedostal ani Okamura, poněvadž ho svou troškou do mlýna oddálím od pětiprocentní hranice. Zkrátka mu svou účastí nastavím vyšší laťku. Žádný hlas tedy není ztracený a každý má smysl. Náckové a Bobošíková aspoň nedostanou od státu peníze za dosazená 3%, když půjdeme volit všichni. Jak vidíte, pro tyhle spolky je nízká volební účast nejen výhodná, ale přímo životně nezbytná.

Tábor demokratických stran má proměnlivou voličskou základnou a ta se orientuje více podle osobností než stranického programu. (Kdo z vás měl někdy potřebu studovat volební programy?)

Já teda nikdy.) A to je kámen úrazu. Elektorát je kolísavý, ovšem ne proto, že by ti nespokojení šli volit konkurenci, ale proto, že nejdou volit vůbec. Čímž de facto volí tu nedemokratickou konkurenci.

Kdo prohlašuje, že není koho volit, zaslouží pár facek, protože právě takoví pitomci mi zvolili Zemana. Svou neúčastí. A i kdyby nakrásně sofistickovaně obhájili tezi, že není KOHO volit, vždycky je CO volit. Dál už to snad vysvětlovat nemusím, nepíšu pro Bulletin slabomyslných.

Takže se vrátím k úvodnímu citátu: rozdíl mezi procentem blbců v parlamentu a procentem blbců v obyvatelstvu po posledních volbách 2010 už bil do očí. Kdyby ve sněmovně bylo pouze takové procentuální zastoupení idiotů jako v populaci, tak by se nikdy sama nerozpustila. Tragické na tom je, že volební výsledky nebyly zfalšované, ale zpackané sociální debilitou jinak celkem inteligentních a slušných lidí.

Stanovme si tedy reálně dosažitelný cíl: srovnajme to procentuální zastoupení, aby obě čísla byla zase stejná. Jediná možnost, jak toho dosáhnout, je stoprocentní volební účast nás, kdo pořád ještě myslíme hlavou. Je to naše povinnost. Protože:

**KDO SE DNESKA OFRŇUJE NAD KALOUSKEM,
BUDE ZÍTRA ÚPĚT POD BABIŠEM S OKAMUROU.**

A já pak ani nebudu moct říkat: „Dobře vám tak, volové,“ poněvadž budu úpět taky. Kvůli vám, nikoli kvůli Babišovi, Okamurovi, zemanovcům, komoušům atd. Tak si ten paradox, milí nevoliči, raďte náležitě intelektuálně rozebrat. Abyste si pak nervali vlasy a nenařikali: „Proč já debil u těch voleb nebyl...“

Uvědomte si, že se zde v létě uskutečnil státní převrat a že nová, nedemokratická moc si buduje pozice. Zatím ještě potřebuje pro svou reputaci nechat se legitimizovat volbami. Ale potom – kdo ví, jestli se ještě bude obtěžovat nějaké vypsát. Když tak formální, s jednotnou kandidátkou Národní fronty...

**KDYŽ 25. A 26. ŘÍJNA 2013 NEPŮJDEME VOLIT VŠICHNI,
MOHOU TO BÝT DOCELA KLIDNĚ POSLEDNÍ DEMOKRATICKÉ VOLBY,**

dokud zase nějaká šťastná historická konstelace nezbourá zlý režim – bez našeho přičinění, jak je v Čechách dobrým zvykem. Tak se aspoň nepřičiňujme o jeho znovunastolení! K samostatné republice jsme v roce 1918 přišli jako slepi k houslím, k listopadu 1989 jakbysmet, zato na únor 1948 jsme si zadělali sami. Poučíme se z těch dějin konečně?

V Praze 9. října 2013